

A woman with long dark hair, wearing a white sleeveless dress, stands on a grassy bank looking out over a large blue lake. In the distance, there are snow-capped mountains under a clear sky. In the foreground, a group of pink flamingos is wading in the water. The top of the image is framed by dark green tree branches with leaves. The background has a fine, woven texture.

Sofia Caspari

DE BAAI
— VAN DE —
FLAMINGO'S

Liefde, vriendschap en familiegeheimen in het
weidse Argentinië van de negentiende eeuw

Sofia Caspari

DE BAAI
VAN DE
FLAMINGO'S

De Fontein

Eerste druk februari 2015

Oorspronkelijke titel *Die Lagune der Flamingos*

Copyright © 2013 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie © Wil Immink Design / Thinkstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1481 5

ISBN e-book 978 90 325 1482 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

Esperanza – Hoop

Esperanza, Santa Celia, San Lorenzo, Genua,
Tres Lomas, Chaco

1876 tot 1878

1

Stokstijf stond Mina in haar kamer. Door de smalle kier van de openstaande deur kon ze precies volgen wat zich in de keuken afspeelde. De adem stakte het vijftienjarige meisje in de keel. Philipp, haar stiefbroer, kwam net van buiten. Ze had hem nog op tijd zien aankomen, zodat ze zich op het nippertje in de kleine provisiekamer had kunnen verbergen. De bloedspetters op zijn gezicht en zijn met bloed bevedekte hemd bezorgden haar een akelig gevoel in haar maag. De olielamp op de tafel wierp een spookachtig schijnsel over Philipps vingers, die ook al met bloed waren besmeurd. Hij bekeek ze tevreden. Toen pakte hij zijn jasje, dat over een stoelleuning hing, en haalde uit een van de jaszakken een gouden horloge. Hij lachte breed toen het klokje zachtjes heen en weer zwaaide aan zijn ketting. Vastbesloten borg hij het weer op, trok zijn hemd uit en ontblootte zijn brede, gespierde bovenlijf. Nog altijd glimlachte hij toen hij naar de emmer met schoon water liep en proestend zijn gezicht en handen waste. Mina zag hoe het geronnen bloed oploste, zich met water vermengde en in rode slierten over zijn gezicht, zijn armen en zijn handen naar de grond droop. Met moeite onderdrukte het jonge meisje een aanval van misselijkheid.

Ze hoopte vurig dat hij haar hier niet zou ontdekken, niet zou betrappen.

Waarschijnlijk had haar stiefbroer weer een onschuldig slachtoffer in elkaar geslagen, een nieuwkomer die nog geen bondgenoten had die hem te hulp konden schieten. Trouwens, wie zou het tegen Philipp Amborn of zijn vader Xaver durven op te nemen?

‘Mijn Philipp,’ zei Xaver Amborn dikwijls, ‘heeft een kort lontje. Dat weet iedereen, dus zullen ze hem niet kwaad maken. Zo reageert hij nu eenmaal, maar in zijn hart is hij een beste jongen... Altijd al geweest. Mij heeft hij nog nooit in de steek gelaten.’

Mina drukte haar hand tegen haar mond om een zachte kreet te onderdrukken.

Hij mag me hier niet zien! Alstublieft, lieve God, laat hij me niet vinden!

Het was niet de eerste keer dat ze Philipp zo had zien thuis-komen. Maar nieuw was wel dat hij nu een gouden horloge in zijn jaszak had. Vandaag, dacht Mina, was hij een stap te ver gegaan. Hij had iets gestolen. Zou hij haar geloven als ze beweerde dat ze niets gezien had, niets wist en niets zou zeggen? Hij mocht haar hier niet ontdekken, dacht ze nog eens. Hij mocht haar hier niet zien.

Ze wist ook niet in wat voor stemming hij was. Soms was er niets voor nodig om hem kwaad te maken. Dan sloeg hij gewoon toe omdat hij er zin in had, omdat hij ervan genoot om anderen pijn te doen. Dat was het eerste wat ze hier geleerd had toen ze met haar moeder Annelie alweer vijf jaar geleden naar Esperanza was gekomen. Niemand zou vermoeden wat voor duivel er school in die knappe jongen met zijn dikke, donkere haar, zijn markante kop, zijn innemende glimlach, zijn fonkelende ogen en zijn gespierde lijf. Opnieuw wierp haar stiefbroer een blik op zijn handen en bekeek zichzelf toen van top tot teen. Blijkbaar was hij tevreden over het resultaat, want het volgende moment pakte hij een handdoek en begon hij zijn gezicht en zijn bovenlichaam droog te wrijven. Toen inspecteerde hij zijn hemd en gooide het met een zucht opzij. Het was duidelijk niet zijn eigen bloed. Philipp had geen schrammetje, zoveel had Mina vanuit haar schuilplaats wel vastgesteld.

Het jonge meisje kromp ineem bij een knarsend geluid. De buiten-deur ging open en haar stiefvader kwam binnen. Hij scheen verbaasd zijn zoon te zien en bleef abrupt staan.

‘Ben je al terug?’

‘Een ongeluk,’ antwoordde Philipp kort.

Zoals de twee mannen daar stonden, leken ze Mina opeens een stel struikrovers – bandieten, desperado’s. Maar waarom zag niemand anders dat? Waarom hadden Xaver en zijn eenentwintigjarige zoon nog altijd zo veel aanzien? Waarom telde hun woord in elk geval zwaarder dan dat van Mina of haar moeder? Waarom voelde ze zich na vijf jaar nog altijd alsof ze net waren aangekomen? Waarom nam niemand de moeite om door die façade heen te kijken?

Mina zag dat haar stiefvader zijn voorhoofd fronste.

‘O ja?’

‘Mijn vrienden en ik werden aangevallen.’

Hij liegt, dacht Mina, en ze kneep haar lippen op elkaar. *Hij liegt.*

Met al dat bloed durfde ze zich nauwelijks voor te stellen hoe het was afgelopen met Philipps slachtoffer van vandaag.

‘Is Mina al terug?’ vroeg haar stiefbroer nu.

‘Hoezo?’ Er klonk wantrouwen in Xavers stem.

‘Ik heb haar vandaag met Frank Blum gezien.’

Philipp zei het op nonchalante toon, maar Mina wist heel goed dat hij zojuist een van zijn giftige pijlen had afgeschoten.

‘Wel, verdomme! Ik had haar toch duidelijk verboden die waarde-loze flapdrol nog te zien? Het wordt tijd om die lastige meid weer eens de les te lezen.’

Mina schrok zo van zijn barse woorden dat ze haar evenwicht verloor en tegen de deur van de provisiekamer viel. De deur piepte door haar struikelpartij. Abrupt staarden vader en zoon haar kant op en wisselden een korte blik.

‘Mina, schat,’ riep Philipp, met een boosaardige grijns op zijn gezicht. ‘Zit je daar in de kast?’

Enkele weken eerder

De avondzon wierp een roodgouden, honingkleurige gloed over de uitgestrekte vlakte en veranderde het landschap in een zee van gras, waarvan de golven in de verte tegen de hoge bergen sloegen.

‘Blijf staan, verrekte meid!’ donderde de stem van haar stiefvader het meisje achterna, maar Mina rende verder.

In volle vaart was ze het huis ontvlucht, en ze bleef rennen totdat ze Xavers gehate stem niet meer zou horen. Als iemand haar op dit moment had gevraagd of ze niet bang was voor haar stiefvader, zou Mina haar schouders hebben opgehaald. Je had nu eenmaal geen leven als je voortdurend bang was; dat zag ze wel aan haar moeder. Annelie Amborn, geboren Wienand, weduwe Hoff, was altijd veel te angstig geweest. Zo wilde Mina echt niet worden. Later, als ze

weer thuis was, zou Xaver haar wel een pak slaag geven, maar daar trok ze zich nu niets van aan. Hier en nu, in het open veld, voelde ze zich vrij als een vogel, en dat was het enige wat telde.

Toen Mina ver genoeg weg was, bleef ze staan. Ze spreidde haar armen en lachte luid. Die krachtige, stoere lach zou menigeen hebben verbaasd, omdat het totaal niet paste bij zo'n tenger, sierlijk meisje. Maar ook aan boord had ze al veel mensen versteld doen staan. Mina was nooit bang geweest. Zelfs bij de zwaarste storm was ze aan dek gebleven. Ze had nooit last gehad van zeeziekte en nooit getwijfeld aan de goede afloop, zoals zo veel van haar medepassagiers, die jammerend hun gebeden prevelden.

Mina liet haar gespreide armen weer zakken en rende verder. Soms, dacht ze, zou ze graag vleugels hebben gehad om weg te vliegen. Maar ze was een mens, veroordeeld om op de grond te leven.

Abrupt hield ze haar pas in. Ze keek om zich heen. Eindelijk had ze hun trefpunt bereikt, een nauwelijks zichtbare holte in deze eindeloze vlakte. Maar Frank, haar beste vriend, was nog nergens te bekennen. Met een lichte zucht liet Mina zich op de grond zakken. Ze was blij dat haar stiefvader, zoals gewoonlijk, te lui was om de achtervolging voort te zetten. Zo nu en dan stuurde hij haar stiefbroer achter haar aan, maar die was vandaag nog niet thuis geweest. Mina had hem die middag met een meisje zien flirten, en ze was ervan overtuigd dat hij pas laat in de avond thuis zou komen. Ladderzat. Ja, vandaag had ze geluk, en dat wist ze te waarderen.

Weer keek Mina naar de ondergaande zon, die als een vuurbol naar de horizon zakte. Samen hadden Frank en zij nog een paar momenten voordat het helemaal donker zou zijn. Niet lang meer. Ze hoopte vurig dat hij snel zou komen.

Heel even luisterde ze weer. Heel wat mensen zouden bang zijn het dorp op dit uur te verlaten. Soms trokken er indianen rond, zoals Toba's uit de verder noordelijk gelegen provincie Chaco, die vee stalen of vrouwen en kinderen ontvoerden. Vooral in dorpen dicht bij de indiaanse gebieden stonden de huizen daarom dicht opeen, beschermd door een stevige palissade. De kolonisten daar waren altijd gewapend, ook als ze op de velden werkten. Ieder jaar werd er in Chaco wel een strafexpeditie gehouden, waarbij een paar

tolderías of indianendorpen werden verwoest en een stel indianen werd gedood of gevangengenomen. Die gevangenen werden als knechten aan rijke stedelingen uitgeleverd of te werk gesteld op de suikerrietvelden rondom Tucumán.

Ook Mina's stiefvader en stiefbroer namen altijd aan zulke strafexpedities deel, hoewel ze zelf nog nooit slachtoffer van een *malón* of indiaanse overval waren geworden. Ze hielden gewoon van vechten – en moorden. Eén keer was Mina zo brutaal geweest om te vragen hoe je wraak kon nemen voor een onrecht dat je nooit was aangedaan. Het antwoord van haar stiefvader had ze nog dagen met zich meegedragen in de vorm van een rode, toen blauwe en ten slotte geelgroen verkleurde wang. Tegen de bureu had ze moeten zeggen dat ze van de trap was gevallen. Mina huiverde onwillekeurig, trok haar benen op onder haar rok en sloeg haar armen om haar knieën.

'Zit je al lang te wachten?' wekte een diepe, warme stem haar uit haar overpeinzingen.

Het meisje keek snel om en sprong overeind. 'Frank! Eindelijk.'

'Je let vandaag niet erg op. Waar dacht je zo gespannen over na?'
'O, van alles.'

Mina keek haar vriend liefdevol aan. Al vijf jaar, sinds haar eerste dagen in dit land, was hij haar vaste metgezel, haar enige hoop. Soms vroeg ze zich af waar zijn kinderstem gebleven was. Maar natuurlijk was Frank met zijn zeventien jaar al lang een man, van wie zware arbeid werd verwacht. Heel even sloeg ze haar ogen neer. Opeens waren daar weer die vreemde gedachten die haar de laatste tijd overvielen als ze hem zag, de behoefte hem vast te houden, zijn warme huid te voelen en zijn vertrouwde luchtje in te ademen.

Ik wil hem in mijn armen houden en nooit meer laten gaan.

Het kostte haar moeite weer naar hem op te kijken. Hij mocht zeker niet merken hoe verward ze was. Dat maakte haar onzeker.

'Hoe was het vandaag?'

'Het werk met je vader, bedoel je?'

'Noem hem niet zo!' protesteerde Mina een beetje boos.

Frank haalde zijn schouders op. 'Neem me niet kwalijk.' Hij zuchtte diep. 'Nou ja, zoals altijd. Werk,' antwoordde hij kort.

Mina knikte begrijpend. Ze zag dat Franks eenvoudige kleren

onder het stof zaten. Ook zijn gezicht was vuil, maar zijn bijna zwarte ogen fonkelden uitdagend. Die ogen waren haar meteen opgevallen toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Het ene moment stonden ze ondoorgrondelijk, dan weer straalden ze overmoedig. Het waren ogen waarin ze wilde verdrinken, ogen die ze voor zich zag als ze niet slapen kon. Niemand had zulke ogen, alleen Frank.

Even later zaten ze naast elkaar in de holte van het terrein, hun schuilplaats. Franks hand zocht die van Mina en omvatte die. Een tijdje zaten ze zo zwijgend bij elkaar. De laatste tijd hoefden ze niet meer steeds te praten, maar was het genoeg om samen te zijn.

‘Straks is het helemaal donker,’ zei Mina eindelijk. ‘Het is pas nieuwe maan geweest.’

‘Ik heb een lantaarn bij me,’ antwoordde Frank rustig, wijzend naar een zak die hij achteloos naast zich op de grond had gelegd.

‘Gestolen?’ Mina keek haar vriend onderzoekend van opzij aan. Franks dichte, donkerblonde haar hing weer eens warrig voor zijn gezicht. Het scheen Mina toe dat zijn haar zich nooit wilde laten temmen. Frank streek het met een hand uit zijn gezicht. Zijn donkere ogen glinsterden uitdagend toen hij haar blik trotseerde.

‘Geleend.’ Hij grijnsde.

‘Van wie?’

Mina merkte dat zich bijna als vanzelf een rimpel tussen haar wenkbrauwen vormde. Haar lichtbruine ogen vernauwden zich als bij een kat die zich gereedmaakt voor de sprong.

Frank fronste zijn voorhoofd. Met een hand veegde hij een lok kastanjebruin haar over haar schouder terug.

‘Ach, verdorie, Mina, ik wil niet altijd wegduiken en op mijn hoede zijn. Ik heb niemand iets misdaan, niemand schade berokkend. Morgen staat die lantaarn weer op zijn plaats. Beloofd. Geen mens zal erachter komen.’

Mina slikte de waarschuwing in die op haar tong lag. Een huivering gleed over haar rug. Toen, een seconde later, voelde ze Franks arm om haar schouders, en ze verstijfde. Ze hadden elkaar als kinderen leren kennen en waren samen volwassen geworden. Dit soort aanrakingen hadden ze tot voor kort nooit uitgewisseld, maar al het volgende moment vlijde Mina zich voor het eerst tegen hem aan en

gaf ze zich over aan zijn omhelzing. Ze luisterde naar zijn rustige ademhaling en genoot van de manier waarop zijn ruwe hand zachtjes haar bovenarm streelde, het gevoel van zijn vingers op haar huid.

Ik wil hem kussen, dacht ze.

‘Kus me,’ fluisterde ze een ogenblik later.

Eerst aarzelde hij nog, maar toen deed hij wat ze vroeg. De eerste poging was onhandig. Hun lippen misten elkaar, maar even later was het alsof ze nooit anders hadden gedaan. Ze proefden elkaar, dronken elkaars adem en zochten, voelden en verkenden elkaar met hun lippen.

Ik hou van hem, dacht Mina toen ze zich eindelijk losmaakte uit de omhelzing. Nu weet ik het zeker. Eindelijk.

Weer zaten ze zwijgend naast elkaar, nog in de ban van wat er zojuist gebeurd was. In gedachten verzonken streek Mina met een wijsvinger over haar mond.

‘Zodra we de kans krijgen, gaan we hier weg,’ sneed Frank een onderwerp aan waarover ze al eerder, vooral de afgelopen tijd, dikwijls hadden gesproken.

Mina knikte, maar ze gaf geen antwoord. Hoe vaak hadden ze zich al voorgesteld deze plek te ontvluchten en ergens anders een nieuw leven te beginnen – een eigen leven? Maar over één ding twijfelde Mina nog steeds. Ook nu kwam die gedachte bij haar op. Hoe moest ze het haar moeder vertellen? Haar moeder moest met hen meegaan, Mina kon haar niet bij deze boeven achterlaten.

Ik stort van de ene ellende in de andere, dacht Annelie Amborn, niet voor het eerst in haar negenendertig jaren. Van de ene hel in de volgende. Tranen sprongen in haar ogen. Haar man Xaver had haar bij haar pols gepakt en kneep nu hard, zoals hij graag deed. Heel vroeg in hun relatie had ze beseft dat hij ervan genoot haar pijn te doen. Al een paar dagen na de bruiloft had Annelie dat voor het eerst ondervonden. Ze keek naar het licht van de olielamp op de tafel, alsof ze zo kon ontsnappen, door zich te concentreren op dat kleine vlammetje, zodat ze de pijn en de angst niet meer zou voelen.

‘Laat horen! Waar zit dat loeder? Ik kom er toch wel achter. Je ziet

te veel door de vingers, Annelie. Mina is geen kind meer. Je kunt haar niet meer als een wilde laten rondrennen. Ze zal moeten werken voor de kost, hier en nu, zoals iedereen die te eten wil krijgen. We kunnen geen extra monden voeden van kinderen die niets uitvoeren. Zulke uitvreters schop je de deur uit.'

Xaver wees met zijn vrije hand naar de stapel vuile borden naast de spoelbak. Vliegen cirkelden rond een afgekloven botje waaraan nog wat vlees zat. Vader en zoon waren pas thuisgekomen, maar toch leek het al of Mina en zij de hele dag geen spat hadden uitgevoerd. Hoewel Annelie het avondeten nog niet op tafel had gezet, hadden de twee mannen van tevoren al wat eten gepakt en er een grote troep van gemaakt. Terwijl Annelie en haar dochter al sinds zonsopgang op de been waren. Ze hadden schoongemaakt, in de tuin gewerkt, het melkvee verzorgd en naar de wei gebracht, en water gehaald.

En ik wilde alleen dat mijn lieve Mina weer het leven zou krijgen dat ze verdient.

Annelie vermeed haar stiefzoon aan te kijken, om hem niet te provoceren. Philipp leunde naar achteren op zijn stoel, met zijn lange benen zo ver gestrekt dat iedereen die hem wilde passeren er wel over moest struikelen. Zijn zwarte haar hing tot op zijn schouders en moest nodig geknipt worden. Een stoppelbaardje bedekte zijn hoekige kin. Eigenlijk zag hij er wel goed uit, op een ongere manier. Annelie wist dat al heel wat vrouwen voor hem gevallen waren.

Zijn moeder moest een knappe vrouw zijn geweest, dacht ze. Vier jaar voor de komst van Annelie en haar dochter was ze gestorven. Bij een ongelukkige val, luidde het verhaal.

'Wil je me zweren dat je van nu af aan wat beter op die meid zult letten?' gromde Xaver, terwijl hij Annelies vingers weer bijna tot moes kneep.

Annelie knikte en probeerde zich bevend van haar man los te maken. Hij merkte haar machteloze poging op, klemde haar hand nog steviger in zijn vuist en liet haar toen plotseling los, met een duw die haar deed struikelen. Ze kon zich nog net aan de tafel vastgrijpen.

Hoe heb ik in hem ooit een nieuwe beschermer voor Mina en mij kunnen zien? Hoe heb ik hem ons leven kunnen toevertrouwen?

Ze had alles fout gedaan. Zoals altijd. Dom, dat was ze. Haar vader had gelijk gehad.

‘Zo, zet nu eindelijk het eten eens op tafel, vrouw, en kijk niet zo ongelukkig, dat is niet om aan te zien. Schiet op. We hebben honger, mijn zoon en ik.’

Annelie liep haastig naar het fornuis. Er waren aardappelnoedels en grote porties vlees. Ze schepte de twee mannen op, nam zelf ook wat en wachtte op Xavers dankgebed. Nauwelijks had het ‘amen’ weerklonken of Philipp propte zijn mond al vol. Vet droop langs zijn kin en spetterde hier en daar over zijn hemd.

Waarom, dacht Annelie, heb ik ooit die advertentie gelezen? Waarom ben ik hiernaartoe gekomen? Ik heb niet alleen mijn eigen leven verwoest, maar – erger nog – ook Mina’s kansen op een beter bestaan vergooid. Dat kan ik nooit meer goedmaken.

Haar moeder had haar nog gewaarschuwd, haar gemaand niet zo’n drastisch besluit te nemen. Annelie herinnerde zich hoe ze op een middag met haar ouders in Mainz aan de koffie had gezeten, echte bonenkoffie, zoals haar moeder nooit naliet te benadrukken. Haar moeder had niet veel gezegd toen haar vader – zoals het een arts misschien betaamde – het leven van zijn dochter meedogenloos ontleedde.

‘Goed,’ had hij op een gegeven moment op zijn gezaghebbende toon gevraagd. ‘Hoelang ben je nu al weduwe? Drie jaar? Wat zijn je plannen om niet langer op de zak van je ouders te hoeven teren?’

Terwijl haar vader dat zei, leek haar moeder alleen belangstelling te hebben voor het kanten kleedje op de tafel. Mina had stil in een hoekje gezeten, bladerend in een boek. Ze was al vroeg een heel zelfstandig kind geweest.

Terwijl ik dat helemaal niet ben, dacht Annelie: zelfstandig. Zij wel. Ik ben maar een arme, zwakke vrouw die nergens voor deugt.

Die avond had ze de advertentie gelezen. Ze wist het nog precies: *Echtgenote en moeder gezocht. Eenzame weduwenaar...*

Ze had zich onmiddellijk verbonden gevoeld met die onbekende man. Hij was weduwenaar. En eenzaam... Net als zij. Eenzaam. Annelie

had haar man verloren en voelde – nee, verbeeldde zich – dat ze iets met de opsteller van die advertentie gemeen had. Haar ouders hadden zich tegen haar plannen verzet, zoals altijd, maar voor het eerst had ze voet bij stuk gehouden. Voor Mina.

Een jaar en nauwelijks twee brieven later was ze met Mina naar Argentinië vertrokken. Het was een zware reis geweest, maar de gedachte aan een nieuw leven had haar op de been gehouden. Met dat doel voor ogen had ze de misselijkheid en de angst – niet alleen voor de zeereis, maar ook voor het onbekende – getrotseerd. Weken later waren ze eindelijk in Buenos Aires aangekomen, waar ze hun reis hadden voortgezet over de Río Paraná naar Rosario, naar Santa Fe en naar...

‘Wat zit je te staren? Heb je nog nooit een man zien eten?’

Haastig sloeg Annelie haar ogen neer, maar niet voordat ze Philipp had zien grijnzen. Om een of andere reden had ze zich een lief klein kind voorgesteld toen ze de advertentie las. Bij haar aankomst bleek Philipp echter een bijna volwassen man te zijn, met stralend blauwe ogen, donker haar en ook toen al een krachtig, gespierd lichaam. Annelie huiverde toen ze aan de bliken dacht waarmee hij de laatste tijd haar dochter bekeek.

‘Die jongen laat zich niets ontgaan,’ had zijn vader kort geleden nog trots opgemerkt toen Philipp over zijn nieuwste verovering vertelde.

Ook Mina was gegroeid, sinds hun aankomst hier. Het meisje veranderde onontkoombaar in een jonge vrouw. Ze was nog tener, maar haar figuur, haar tred en haar gedrag werden steeds vrouwelijker.

Ik moet haar beter beschermen, ging het door Annelie heen. Ik moet beter op haar passen, maar ik weet gewoon niet hoe.

Ze was te angstig. Altijd geweest.

Frank hield de ploeg in het spoor, terwijl zijn vader de ossen hoedde. Warm brandde de voorjaarszon op hen neer. Aan de andere kant van de wereld, had zijn moeder Irmelind hem verteld, begon de lente in maart, de zomer in juni, de herfst in september en de winter in december. Hier in Argentinië verliepen de seizoenen precies an-

dersom. Hier werd het lente in september en zomer in december. Maart was een herfstmaand en in juni was het winter.

De velden van de familie Dalberg hadden ze nu bijna allemaal geplougd. Als ze voortmaakten, zouden ze de volgende dag eindelijk tijd hebben voor hun eigen kleine akker.

Frank zuchtte. Hij deed dit werk al sinds hij een kleine jongen was. Soms dacht hij dat hij al op het land werkte voordat hij praten kon. In elk geval hadden de voren hem vroeger veel hoger geleken. Om de tien stappen was hij toen gestruikeld. Omdat hij geen hand vrij had, knipperde Frank een zweetdruppel uit zijn oog. Het zweet liep hem in straaltjes over het lijf. Zijn hemd en broek plakten tegen zijn huid. Hij glimlachte bij de gedachte aan een verfrissende duik in de rivier. Zijn vader spoorde de dieren aan met wat gebrom en het klakken van zijn tong. Ergens achter hen klonk hoefgetrappel.

Frank hoefde zich niet om te draaien om te weten dat Xaver Amborn, de voorman, achter hen aan kwam. Hij had die ochtend al inspectie gehouden en maakte nu zijn tweede ronde. Frank hoopte alleen dat Philipp niet bij hem was.

Hij spande zijn spieren en drukte de ploeg wat dieper in de grond. De hoefslag vertraagde. Het volgende moment reed de ruiter hem in stap voorbij en hield toen halt naast Hermann, zijn vader. Frank keek op.

Hij had geluk. Xaver was alleen. Even later hoorde Frank zijn stem. Hij kende niemand anders met zo'n onaangenaam, metaalachtig stemgeluid. Vluchtig kruiste Xavers blik de zijne.

'Je zoon zit achter mijn dochter aan, Blum,' zei Xaver. Hij grijnsde erbij, maar Frank en zijn vader waren zich bewust van de dreigende ondertoon. Hermann hield de ossen in.

'Ik zal met hem praten, meneer Amborn,' antwoordde hij, met onderdanig gebogen hoofd, bijna alsof hij een buiging maakte voor de opzichter.

'Ik zit niet achter Mina aan,' reageerde Frank impulsief, zonder na te denken. 'Wij kennen elkaar al heel lang. We zijn vrienden.'

Langzaam, alsof hij het niet goed had verstaan, draaide Xaver zich om naar Frank, met een half lachje op zijn gezicht.

'Vrienden? Vriendschap tussen mijn dochter en een knul zoals jij?

Je hangt al avonden lang om Mina heen, en dat moet ik goedvinden? Wij zijn een keurige familie.'

'We zijn gewoon vrienden,' herhaalde Frank. Zonder goed te weten waarom, boog hij zijn hoofd. Hij staarde naar de grond.

'Vrienden, zeg je?' verhief Xaver weer zijn onaangename stem. 'Misschien is het je opgevallen dat mijn dochter geen klein kind meer is. Ze begint een aantrekkelijke jonge vrouw te worden, niet? Tsja, wie had dat gedacht van zo'n kleine, magere kattenkop?'

Frank zweeg. Heel even doemde Mina voor zijn ogen op, slank als ze was, met haar dikke haar, haar karakteristieke lichtbruine ogen en haar eerste vrouwelijke rondingen op de juiste plaatsen.

'Ooit gaan we met elkaar trouwen,' voegde hij er zachtjes aan toe.

Xaver Amborn lachte nu luid. 'Hij heeft wel gevoel voor humor, die zoon van je,' zei hij tegen Hermann. Toen reed hij abrupt naar de jongen toe en hield pas op het laatste moment zijn paard in. 'En wie zegt dat ik dat goed zou vinden? Trouwen met een armoedzaaier zoals jij? Geen kwaad woord over jou, Hermann, maar je moet toegeven dat je het niet echt getroffen hebt met dat kleine lapje grond van jullie.' Hij keek Frank weer aan. 'Over mijn lijk, Frank!' beet Xaver hem toe. 'Jij met mijn dochter? Vergeet het maar!'

Frank liet de ploeg los en deinsde instinctief twee stappen terug. Maar Xaver drong nog verder op met zijn paard, zodat de jongen struikelde en viel, in zijn haast om weg te komen. De grote hoeven van Xavers moor kwamen vlak naast zijn hand tot staan.

'Ik raad je nog één keer aan mijn dochter met rust te laten, smerige hond, anders zul je het bezuren!'

Frank antwoordde niet en groef zijn vingers in de rulle, versgeploegde aarde. Aan de rand van het veld, bij de weg, dwarrelde een stofwolk op in de lichte bries. Frank wierp een snelle blik naar zijn vader, maar die hield zich met de ossen bezig en deed alsof hij niets zag of hoorde.

Frank vroeg zich af waarom zijn vader hem niet te hulp kwam – hem niet verdedigde. Het was niet de eerste keer dat Hermann hem in de steek liet, maar toch deed het pijn.

Xaver keerde zijn paard. 'Ploeg maar verder!' riep hij, terwijl hij zijn moor de sporen gaf.

Frank keek hem knarsetandend na. Opeens kwam er een geweldige woede bij hem op.

‘Hoorde je hem niet?’ blafte Hermann. ‘Doorwerken!’

Niet voor het eerst vroeg Frank zich af of zijn vader hem werkelijk zo verachtte als het nu leek.

De volgende zondag, na het kerkbezoek, gingen Mina en Frank allebei een andere kant op, om elkaar niet veel later op hun geheime plek te treffen. Frank keek peinzend. Hij lag een tijdje zwijgend op zijn rug en beschutte zijn ogen tegen de zon. Met een zucht liet ook Mina zich achterover zakken. Toen draaide ze zich op haar zij, steunde op een elleboog en keek Frank onderzoekend aan.

Als ze over zijn schouder keek, kon ze een van de plassen zien waaraan de omgeving van Esperanza haar naam te danken had. ‘Grote waterpoel’, hadden de indianen deze pampa ooit genoemd. Als het grondwater steeg, vormde de vlakte met alle afzonderlijke poelen één uitgestrekt meer, hetgeen grote schade toebreacht aan de landbouw van het gebied.

Het moest niet eenvoudig zijn geweest voor de eerste kolonisten, dacht Mina.

Ongeveer tweehonderd families, waaronder Franks ouders, waren in het begin van het jaar 1856 hier neergestreken. Bij gebrek aan ander materiaal op de kale steppe hadden de eerste nieuwkomers eenvoudige hutten gebouwd uit in de zon gedroogde plaggen, de *adobes*. Ze hadden watergreppels in de harde pampagrond gegraven en met handarbeid hun akkers aangelegd.

Frank, het nakomertje, was drie jaar na de aankomst van zijn ouders in Argentinië geboren. Anders dan Mina had hij het Duitse vaderland van Hermann en Irmelind Blum nooit gekend. Misschien daarom luisterde hij zo graag naar Mina’s verhalen over het oude land. Op zijn beurt vertelde hij haar soms wat hij over de zware reis van zijn ouders had gehoord. Hoewel Mina en Frank vandaag niet lang in hun schuilplaats konden blijven – het was zondag, maar ze hadden allebei thuis nog werk te doen – putten ze toch kracht uit deze tijd samen. Ten slotte namen ze afscheid met een lange, tedere kus.

'Vergeet je me niet?' vroeg Mina meteen. 'Echt niet?'
Frank keek niet eens verbaasd.
'Nooit,' antwoordde hij ernstig.

Lees verder in *De baai van de flamingo's*.